

Modül (öneri) No	39
Öğrenme Alanı (Temel konu)	Allah'a İman
Modül (Alt konu)	Uluhiyet, Rububiyet, Kemal ve Hakimiyet
Amaçlar	Kainatı istila eden kudsî hakikatleri uluhiyet, rububiyet, kemal ve hakimiyet bağlamında açıklar. Kainata kudsî hakikatlerle bakar.
Süre	40 dk
Seviye	İleri Seviye
Yöntem ve Teknik-Etkinlik	Zihin Haritası - Temize Çekme Tekniği
Materyal ve Teknoloji	
İşleniş/Öğrenme-öğretme süreci	Ders grubuna metin okutulur. Daha sonra Zihin Haritası tekniği uygulanır. ZİHİN HARİTASI Uygulama *Öğrencilere kalem ve kağıt dağıtılır. *Kelimeleri ve düşünceleri birbirine bağlamak ve bunları bir anahtar kelime etrafında toplamak için kullanılır. Her öğrenci bir anahtar kavram seçer. (Uluhiyet-i Mutlaka, Rububiyet-i Mutlaka, Kemalat, Hakimiyet). Ör, anahtar kavramımız "Uluhiyet-i Mutlaka" olsun. Ortada anahtar kelime ve bu kelimeden uzanan oklarla bu kelimeyi çağrıştıran, açıklayan, anımsatan en fazla 3 kelimelik söz öbekleri yazılır. Ör, metinde geçen "fitri hizmet, mabudiyet, şirk olmaması vs." kullanılabilir. Bu aşamadan sonra Temize Çekme Tekniğine geçilir. TEMİZE ÇEKME TEKNİĞİ Bu tekniğin amacı dağınık olan bilgileri toparlayarak özet cümleler haline getirmeye yarar. *6-7 kişilik gruplara ayrılır. *Her birey zihin haritasında oluşan bilgileri, çağrışım kelimelerini özet bir cümleyle açıklar. *Her grup üyesi, diğer grup üyelerinin özet cümlelerini okur ve değerlendirir. *Grup olarak, diğer gruplara temel anahtar kavramlar için (Uluhiyet-i Mutlaka, Rububiyet-i Mutlaka, Kemalat, Hakimiyet) temize çekilmiş bir özet cümle sunulur. Ör,

	Uluhiyet-i Mutlaka, tam bir mabudiyet gerektirir dolayısı ile şerik kabul etmez.
Ölçme ve Değerlendirme	Temize Çekme Yönteminde oluşturulan özet cümleler ölçme ve değerlendirme aşamasında kullanılır
İlişkili metinler	Şualar 7.şua 2.bab (174-175.sayfalar-1,2,3 ve 4.hakikat) Kâinatı istilâ eden dört hakikat-i kudsîye: Birinci hakikat, ulûhiyet-i mutlaka'dır. Evet, nev-i beşerin her taifesi birer nevi ibadet ile fitrî gibi meşgul olması ve sair zîhayatın, belki cemadatın dahi fitrî hizmetleri birer nevi ibadet hükmünde bulunması ve kâinatta maddî ve manevî bütün nimetlerin ve ihsanların her biri, bir ma'budiyet tarafından, hamd ve ibadeti yaptırın perestişe ve şükre birer vesile olmaları ve vahiy ve ilhamlar gibi bütün tereşşuhat-ı gaybiye ve tezahürat-ı maneviyyenin bir tek İlâhın ma'budiyetini ilân etmeleri, elbette ve bedahetle bir ulûhiyet-i mutlakanın tahakkukunu ve hükümferma olduğunu ispat ederler. Madem böyle bir ulûhiyet hakikati var; elbette iştiraki kabul edemez. Çünkü ulûhiyete, yani ma'budiye karşı şükür ve ibadetle mukabele edenler, kâinat ağacının en nihayetlerinde bulunan zîşuur meyveleridir. Ve başkaların o zîşuurları memnun ve minnettar edip yüzlerini kendilerine çevirmesi ve görünmediğinden çabuk unutturulabilen hakikî ma'budlarını onlara unutturması, ulûhiyetin mahiyetine ve kudsî maksatlarına öyle bir zıddiyettir ki hiçbir cihetle müsaade etmez. Kur'ân'ın çok tekrar ile ve şiddetle şirk red ve müşrikleri Cehennem ile tehdit etmesi, bu cihettendir. İkinci hakikat, rububiyet-i mutlaka'dır. Evet, bütün kâinatta, hususan zîhayatlarda ve bilhassa terbiye ve iaşelerinde, her tarafta aynı tarzda ve umulmadık bir surette, beraber ve birbiri içinde hakîmâne, rahîmâne, bir dest-i gaybî tarafından olan bir tasarruf-u âmm, elbette bir rububiyet-i mutlakanın tereşşuhudur ve ziyasıdır ve tahakkukuna bir bürhan-ı kat'îdir. Madem bir rububiyet-i mutlaka vardır; elbette şirk ve iştiraki kabul etmez. Çünkü o rububiyetin, kendi cemalini izhar ve kemâlâtını ilân ve kıymetli sanatlarını teşhir ve gizli hünelerlerini göstermek gibi en mühim maksat ve gayeleri, cüz'iyatta ve zîhayatta temerküz ve içtima ettiğinden, en cüz'î bir şeye ve en küçük bir zîhayata kendi başıyla müdahale eden bir şirk, o gayeleri bozar ve o maksatları harap eder. Ve

zîşuurun yüzlerini o gayelerden ve o gayeleri irade edenden çevirip esbaba saldığından ve bu vaziyet rububiyetin mahiyetine bütün bütün muhalif ve adavet olduğundan, elbette böyle bir rububiyet-i mutlaka, hiçbir cihetle şirke müsaade etmez. Kur'ân'ın kesretli takdisatı ve tesbihatı ve âyâtı ve kelimatı, belki hurufatı ve hey'âtıyla mütemadiyen tevhide irşadatı, bu büyük sırdan ileri gelmiştir.

Üçüncü hakikat, kemâlât'tır.

Evet, bu kâinatın bütün ulvî hikmetleri, harika güzellikleri, âdilâne kanunları, hakîmâne gayeleri, hakikat-i kemâlâtın vücuduna bedahetle delâlet ve bilhassa bu kâinatı hiçten icad edip her cihetle mu'cizatlı ve cemalli bir surette idare eden Hâlık'ın kemâlâtına ve o Hâlık'ın âyine-i zîşuuru olan insanın kemâlâtına şehadeti pek zâhirdir.

Madem kemâlât hakikati vardır. Ve madem kâinatı kemâlât içinde icad eden Hâlık'ın kemâlâtı muhakkaktır. Ve madem kâinatın en mühim meyvesi ve arzın halifesi ve Hâlık'ın en ehemmiyetli masnuu ve sevgilisi olan insanın kemâlâtı haktır ve hakikatlıdır. Elbette bu gözümüz ile gördüğümüz kemalli ve hikmetli kâinatı fenâ ve zevalde yuvarlanan ve neticesiz olarak tesadüfün oyuncağı, tabiatın mel'abegâhı, zîhayatın zalimâne mezbahası, zîşuurun dehşetli hüzüngâhı suretine çeviren ve âsârı ile kemâlâtı görünen insanı en bîçare ve en perişan ve en aşağı bir hayvan derekesine indiren ve Hâlık'ın âyine-i kemâlâtı olan bütün mevcudatın şehadetiyle, nihaysiz kemâlât-ı kudsiyesi bulunan o Hâlıkın kemâlâtını setredip perde çekerek netice-i faaliyetini ve hallâkiyetini iptal eden şirk, elbette olamaz ve hakikatsizdir. [...]

Dördüncü hakikat, hâkimiyet'tir.

Evet, bu kâinata geniş bir dikkat ile bakan, kâinatı gayet haşmetli ve gayet faaliyetli bir memleket, belki idaresi gayet hikmetli ve hâkimiyeti gayet kuvvetli bir şehir hükmünde görür, her şeyi ve her nev'i birer vazife ile musahharâne meşgul bulur. ¹ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ¹ ayetinin askerlik manasını ihsas eden temsiline göre, zerrat ordusundan ve nebatat fırkalarından ve hayvanat taburlarından, tâ yıldızlar ordusuna kadar olan cünud-u Rabbaniyeden, o küçücük memurlarda ve bu pek büyük askerlerde, hâkimâne tekvinî emirlerin, âmirâne hükümlerin, şahane kanunların cereyanları, bedahetle bir hâkimiyet-i mutlakanın ve bir âmiriyet-i külliye'nin vücuduna delâlet ederler.

Madem bir hâkimiyet-i mutlaka hakikati vardır; elbette şirkin hakikati olamaz. Çünkü ² لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا² ayetinin

¹ Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır. (Fetih Suresi: 7.)

² Eğer göklerde ve yerde Allah'tan başka ilâhlar olsaydı, ikisi de harap olup giderdi. (Enbiya Suresi: 22.)

	hakikat-i kâtiasıyla, müteaddid eller, mütebidâne, bir işe karışsalar, karıştırırlar. Bir memlekette iki padişah, hatta bir nahiyede iki müdür bulunsa, intizam bozulur ve idare herc ü merc olur. Halbuki sinek kanadından tâ semâvât kandillerine kadar ve hüceyrat-ı bedeniyeden tâ seyyaratın burçlarına kadar öyle bir intizam var ki, zerre kadar şirkin müdahalesi olamaz. Hem hâkimiyet bir makam-ı izzettir; rakip kabul etmek, o hâkimiyetin izzetini kırar. Evet, aczi için çok yardımcılara muhtaç olan insanın, cüz'î ve zâhirî ve muvakkat bir hâkimiyeti için kardeşini ve evlâdını zalimâne öldürmesi gösteriyor ki, hâkimiyet rakip kabul etmez. Böyle bir âciz, böyle cüz'î bir hâkimiyet için böyle yaparsa, elbette bütün kâinatın maliki olan bir Kadîr-i Mutlak'ın, hakikî ve küllî rububiyetine ve ulûhiyetine medar olan kendi hâkimiyet-i kudsiyesine başkasını teşrik etmesi ve şerike müsaade etmesi hiçbir cihetle mümkün olamaz. (Şualar, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul-2022, s. 174-176)
--	--